

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

3. Recentem habemus &c. De Processibus contra Imperatorem, ac
confederantes cum ipso, & contra Titulum Vicarii à Rege assumptum:
anno 1339.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

ANN O

1339.

III.

Ex Archiv.
Anglie Ri-
mer Tom. 5.
pag. 128.

De Processibus contra Imperatorem, ac confederantes cum ipso, & contra Titulum Vicarii à Rege assumptum: anno 1339.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, Magnifico Principi Eduardo Regi Angliae illustri, spiritum consilii sanioris.

Recentem habemus memoriam, & etiam tuam credimus memoria inhaerere qualiter dudum, non longè diebus præteritis, Excellentiam tuam puram & sinceram à quavis obfuscatione tenebris contagii præservari, tuæque splendorem profapiae in te lucere clariùs cupientes ex intimæ dilectionis affectu, quo te statimque tuum semper fuimus prosecuti, nostras tibi direximus literas; Inter cætera recensentes, quòd Ludovicus de Bavaria, contra Processus felicitis recordationis Johannis Papæ XXII. Prædecessoris nostri, & Inhibitiones ipsius, de Consilio Fratrum suorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium factos & habitos, diversas, spirituales & Temporales, pœnas & sententias continentes, ingressus Italiam, nonnullos Hæreticos, & de hæresi publicè condemnatos, in consortium publicæ familiaritatis & participationis admittit, Hæretica quoque dogmata, scienter, immo potius dementer, approbans, ea per diversas suas literas, ejus noto sigillo munitas, deduxit in aliorum publicam notionem. Ex his & pluribus aliis horrendis excessibus, quos, ut pote toto mundo notorios subtricemus, se ostendendo hæreticæ pravitatis labe respersum, ac Excommunicationis & anathematis sententias incurrendo. Et tandem, ausus ausibus & excessus superaddens excessibus, ad Urbem accessit, ubi in tantam prorupit insaniam, ut medietas Urbis & Orbi universalis schismatis suscitare dispendium, quendam hypocritam, nomine Petrum de Corbaria, velut abominationis detestandæ simulacrum, quantum in eo fuit, pro Romano Pontifice statuere & habere per se & alios moliretur, ipsumque fuit veneratus ut Papam, consecrationem, immò verius execrationem, ac diadema Imperiale, de facto recepit ibidem, ut de multis aliis reprobis ejus processibus & detestandis excessibus præsumptione perpetratis hæretica, taceatur. Propter quæ idem Prædecessor dictum Ludovicum denunciavit à Domino omni dignitate & honore fore privatum, & ipse in eum, tantarum hæresum & Schismatum maculis irretitum, exercens gladium Apostolicæ potestatis, eum cum omnibus qui adhererent eidem, vel sibi præstarent auxilium, consilium, vel favorem, seu pro Romanorum Rege vel Imperatore scienter haberent, tenerent, vel nominarent, eundem, non solum excommunicationis & anathematis, sed etiam alias pœnas & sententias tanquam in fautores, auxiliatores, & valitores Hæretici, & Schismatici, promulgavit, & declaravit à jure prolatas sicut in diversis processibus, per dictum Prædecessorem super hoc habitis, seriòsius continetur. Quibus per dictas literas nostras prolixiore narrationis serie ad notitiam tuam deducis, magnificentiam tuam per easdem literas requirendam duximus & rogandam, ut tu, prudenter advertens, & in scrutinium internæ considerationis adducens, gravitatem pœnarum & sententiarum, quas incurrerent, quantisque se periculis, & discriminibus implicarent, qui præfato Ludovico sic publicè & notoriè de pravitatibus hæresis sic odiosi, schismatis condemnato, priusquam reconciliationis gratiam ejusdem Ecclesiæ meruisset, participare præsumerent, vel

sibi impenderent auxilium, consilium, vel favorem, vel tanquam Imperatori vel Regi Romanorum reverentiæ cultum, seu titulum Regalis vel Imperialis nominis, assignarent scienter, à cujuscumque participationis federe contrahendo cum eo, & qualibet exhibitione reverentiæ & honoris sibi, tanquam Regi vel Imperatori, donec ipse reconciliationis gratiam dictæ Ecclesiæ meruisset, penitus se retrahere & totaliter abstinere ardeat, ut tibi famæ integritas & illibata tui generis claritas ferventur. Postque rumore imposito & infesto ad auras nostras deducto, quod tu requisitionibus & precibus nostris hujusmodi, de fonte prodeuntibus caritatis, non sine detrimento tuæ salutis, & famæ, quod dolentes referimus, obauditis, eisdem processibus Prædecessoris ejusdem, per quos adversus omnes & singulos cujuscumque præminentiæ, conditionis, vel status, etiam Pontificali, vel Regali, vel quacumque alia Ecclesiastica, seu mundana dignitate fulgerent, præfato Ludovico adhærentes, seu præstantes directè, vel indirectè, publicè vel occultè, consilium, vel auxilium, vel favorem, vel sibi, tanquam Imperatori vel Regi Romanorum, reverentiam exhibentes, seu Titulum Regalis vel Imperialis nominis assignantes, seu adscribentes, graves spirituales & temporales pœna & sententiæ insignantur in sua perduranti bus firmitate præsumptas Considerationes inire cum eo, sibi que adherere ac præstare consilium, auxilium, & favorem. Et, quod est gravius in serenitatis tuæ gloria notabilem ponere maculam non formidans, per totam Alemanniam & Germaniam, ac universas & singulas earum Provincias, Vicariatus nominis Officium, sub Imperiali nominis Titulo, ab eodem susceperas de facto cum idem Ludovicus nec Rex, nec Imperator, existit tali prætextu Ecclesiarum Prælati & personis Ecclesiasticis in terris Imperii constitutis, ac in nostra & ejusdem Ecclesiæ devotione & fidelitate consistentibus, sub pœnis gravibus, per tuas literas injungendo, ut ad te, tanquam ejusdem Ludovici in partibus illis vicarium super diversis, contentis in eisdem tuis literis, convenirent, prout in dictis literis, quas sigillo tuo munitas, præsentatas nobis, oculata fide perpeximus, plenius continetur contemnens damnabiliter pœnas & sententias supra dictas, illis te manifestè non absque horrenda tui status macula atque nota procul dubio implicando, nos considerantes quod hujusmodi Vicariatus Officium & alia præmissa per te præsumpta, ad tui honoris & status, ac salutis, & famæ, dispendium redundabant, te per dictas literas nostras requisivimus, & hortati fuimus, Paterno tibi consilio suadentes, ut præmissa & alia, quæ circa illa tibi possent occurrere, deducens in rectæ discussionis & deliberationis examen; Ac insuper tenens certius & attendens quod idem Ludovicus, ut præfatur nec Rex, nec Imperator existit nec aliqua, quæ fecerit, vel faciat sub Imperiali vel Regali nomine, sint alicujus roboris vel momenti. Quodque tibi periculosum erat, ac multipliciter formidandum, bellorum subire discrimina, si fores dictis processibus, pœnis, & sententiis, involutus, ac per hæc Dei & ejusdem Ecclesiæ persecutor & hostis effectus, à quibus semper desideravimus redere te immunem, ab hujusmodi præsumptionibus penitus resiliens, gressusque tuos in viam rectam ac Deo placitam rursusque statui, salutis, & honori, congruam dirigere, quantoctius non differres. Sperabamus enim quod oculis tuis apertis ad bonum, & declinantibus non in erroris devium, sed in callem rectitudinis & semitam veritatis salutiferam, monita devote susciperes & efficaciter adimpleres, nec dominum, ac nos, & eandem Ecclesiam, ul-

ANN O

1339.

ANNO
1339.

terius per graviores excessus ac oppressiones Ecclesiarum & personarum Ecclesiasticarum, contra te ad iracundiam provocares. Sed, sicut noviter ex conquisitione venerabilis fratris nostri, Guillelmi Episcopi Cameracensis, non sine admiratione & animi turbatione, percepimus, & referimus cum dolore, tu prædictis Monitis, Requisitionibus, Hortationibus, & precibus Apostolicis deductis penitus in contemptum, adversus præfatum Episcopum & Ecclesiam Cameracensem, ad Comitatum & terras ipsorum, quosdam voluntarios & odiosos processus, non absque divinæ Majestatis & Apostolicæ sedis offensa, & derogatione Ecclesiasticæ libertatis, de facto, prætextu Vicariatus hujusmodi, habere cepisti, & graviores facere comminaris, ac contra Civitatem Cameracensem, quæ ad Episcopum & Ecclesiam prædictos pleno jure noscitur pertinere, equitum & pedum armatorum exercitum congregasti, ipsamque, in dictorum Episcopi & Ecclesiæ damnum non modicum & præjudicium, obsedisti, eamque detinere præsumis obsessam. Cum itaque processus, vel verius excessus, hujusmodi non possumus salva conscientia, nec etiam debeamus contentibus oculis pertransire, quin ad tuitionem & defensionem ejusdem Cameracensis, & aliarum Ecclesiarum, in quarum oppressione Jura nostra & Romana Ecclesiæ opprimi dubium non existit, apponamus manum Apostolicæ potestatis. Excellentiam tuam iteratò requirimus & rogamus attentè per Apostolicâ scriptâ tibi districtius injungentes, quatinus attendens consultius & revolvens prudentius, in scrutinio mentis tuæ, quàm periculosum tibi, tuisque hæredibus imposterum reddi posset, quod adversus ejusdem prædecessoris processum notoriè habitos & per universa fore orbis climata publicatos, te procaciter erigas & publicè venias contra eos. Quantaquæ nota infamiae & ignominiae, ex præsumptione tam damnablem respargaris, considerantius etiam cogitans quale tibi, tuisque hæredibus, imposterum possit parturiri dispendium, si publicus fautor hæretici & schismatici, de hæresi & schismate condemnati, per solemnes processus ejusdem sedis Apostolicæ denoteris consulto & proviso consilio, per emendationem debitam, hujusmodi studeas præcavere pericula & dispendia evitare, prædictum exercitum ab obsidione prædictâ quantocius revocando, & à similibus imposterum abstinendo, dictoque Vicariatus officio, per quod fama tua læditur, & status dignitatis Regiæ non mediocriter minoratur, ulterius non utendo. Alioquin, cum non sit differendum homini contra Deum, nec Ecclesiarum oppressiones possumus salva conscientia æquanimitè sustinere, contra te, licet invitè, ad publicationem dictarum sententiarum & penarum in dictis ejusdem prædecessoris processibus, constitutarum, contentarum & etiam prolatarum, quas te propter prædictâ non est dubium incurrisse, infallibiliter procedemus & procedi faciemus per illos, prout viderimus expedire.

Datum Avinion. quarto Idus Octobris Pontificatus nostri Anno quinto.

IV.
Ex Archiv.
Angl. Rimer.
Tom. 5. pag.
146.

Franciæ & Angliæ Reges ad pacem hortatur,
& litem componere se paratum exhibet:
Anno 1339.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo

filio Eduardo, Regi Angliæ illustri, salutem & Apostolicam benedictionem.

Dum diligenter attendimus, & profundis cogitationibus meditamus, quanta summi & æterni Regis fuerit benignitas & misericordissimæ affluentia pietatis, quòd pridem tuis, carissime Fili, & carissimi in Christo Filii nostri Illustris Franciæ Regis, ejusque colligatorum Ordinatis aciebus, & multum ex propinquo ad confligendum terribiliter & animosè dispositis hinc & inde, secuta non exiterunt pericula, quæ tantus fragor armorum & armatorum impetus minabantur. Eidem laudum exolvimus præconia cum hæc ad donum Dei maximum & grande operatum misericorditer à Clementia divinæ providentiæ, quæ in sui dispositione non fallitur, miraculum reputetur. Ex hoc quidem colligi potest etiam apertius quòd altissimo, qui bella conterit, & gentibus, ea volentibus, per Prophetam, dispersionis exterminium comminatur, tanta sanguinis redemptorum pretioso cruore Dominico, quanta fuisset si confictum sibi dedissent acies prædictæ tunc temporis, in totius Christianitatis damnum, opprobrium, ac animarum multarum periculum effusio non placebat. Regalis quoque circumspèctio potest etiam advertere diligenter, quantum tu, & Rex prædictus indignationem haberetis formidare divinam, si populos Dei, quos ipse à periculis animarum & corporum eripuit sic benigne, iterum simili subicere discrimini curaretis; timendum esset procul dubio, ut adeò accenderetur; & præsertim vehementius contra illum qui hujusmodi discrimini daret ampliorem operam, ira Dei, ut tanta strages tantaque confusio sequerentur, quod tota concuteretur Christianitas, & reformatio pacis & concordiae non solum difficilis, sed impossibilis, quæ non sinat miserator & misericors Dominus contingere, redderetur. Et insuper, nec minus considerandum videtur, quantum, occasione guerrarum præsentium, multis & variis modis, ut fertur, Regii subditi non modicum sint exhausti pecuniis, & aliis bonis suis; & etiam quod, si continuatio talium onerum sequeretur quod abiret amplius gravarentur; quodque bellorum eventus est dubius & multum, ubi Dei timeretur indignatio formidanda. Ideoque Regiam Magnificentiam rogamus in Domino attentius & hortamur, eam, nihilominus per Dei misericordiam obsecranter, quatenus, præmissa & alia quæ possunt occurrere circumspèctio Regiæ in hac parte, revolvens intra claustra pectoris Regii, & deducens in exactæ deliberationis examen, ad reformandam pacem cum Rege præfato, vel Treugas incundas, ut tuis, dilectissime fili, tuorumque obvietur periculis, & Deo, qui pacem diligit, & in viris pacificis delectatur magis placeas, teque acceptiorem eidem efficias, animum habitores Regium & inclines, dilectorum filiorum nostrorum Petri tituli Prædix, Presbyteri & Bertrandi sanctæ Mariæ in Aquiro Diaconi, Cardinalium, Apostolicæ sedis nuntiorum, zelatorum utique Regii honoris & commodi, quos dudum ad partes illas, propter ea, de consilio fratrum nostrorum, destinavimus, monitis & salubribus circa hoc persuasionibus effectualiter nihilominus adquiensens. Sanè, cum propter ea, quæ præmissa sunt, & quia hujusmodi & aliis innumeris periculis, ex gueris prædictis eminentibus, obviare salubriter, & ut inter te, Fili amatissime, dictumque Regem, tibi nexu propinquo sanguinis & affinitatis junctum, pacis plenitudo & maturæ caritatis dilectio vigeant, pacis reformationem hujusmodi ferventibus desideris peroptamus, si forsan

per